

Esther Boek

GEEN *kind*
MEER

DE CRIME COMPAGNIE

ESTHER BOEK

Geen kind meer

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2016 Esther Boek

Omslagontwerp: Studio 100%, www.studio100procent.nl
Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
Foto omslag: © Getty Images/ David Emmite
Foto auteur: Vicky Keulen, Photogravics

ISBN 978 94 6109 219 9

NUR 330

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

*Voor mijn vader; Jij bent mijn baken
in de zoektocht naar mijn idealen
(27-04-1941 / 13-12-2013)*

*Voor mijn vier mannen;
Jullie maakten mijn schouders sterker*

Proloog

De gebruikelijke file voor de brug over de Rijn is vandaag extra lang. Meteen als ik de snelweg verlaat, is het al stapvoets rijden. Voor de buitenwereld ben ik die krachtige vrouw. Kan ik de heftige gebeurtenissen van het afgelopen jaar het hoofd bieden. Drie keer in de week echter, als ik me als anonieme forens bevind tussen al die andere forensen, die traag voort schuiven in de richting van Rhenen, is mijn secuur opgebouwde muur verdwenen. Laat ik mijn tranen de vrije loop. Ik huil om Max, die moet leven met een zwaard van Damocles boven zijn hoofd. Om Daan, wiens leven met al zijn frustraties steeds ingewikkelder wordt. Om Pepijn, die in al zijn kinderlijke onschuld midden in de volwassen ellende staat. Ik huil om Martijn, de man die ooit mijn grote liefde was, maar voor wie nu geen plaats is in mijn hart. Ik huil om mijn vader die nog zo van het leven genoot en voor wie dat leven zo snel en met zoveel pijn en strijd moest eindigen. En, in de beslotenheid van mijn auto, sta ik me toe te huilen om mezelf.

Anna, april 2012

‘Waar blijft Max, dan kunnen we beginnen met eten.’ Martijn kijkt me vragend aan.

‘Ik zal hem nog een keer roepen.’ Ik loop naar de trap. ‘Max, kom je eten?’ Er komt geen antwoord. Zuchtend loop ik de twee trappen op en open de deur van zijn slaapkamer.

‘Kom je eten?’

‘Jaaaa.’

‘Je hoeft niet zo nukkig te doen. Ik heb je drie keer geroepen.’

‘Mens, zeur niet zo.’ Max kijkt me boos aan. Zijn gebruikelijke gezicht de laatste anderhalf jaar. Wat zal ik blij zijn als zijn hormonen weer op een dragelijk niveau zitten.

De maaltijd is toch nog in redelijke harmonie verlopen. Terwijl Martijn onze hond Caesar uit was laten, heb ik Pepijn in bad gedaan, zijn tandjes gepoetst en na het voorlezen van een verhaaltje ligt hij nu lekker te slapen. Over drie maanden wordt onze spring-in-het-veld acht, maar zo klein als hij is, weet hij precies hoe hij iedereen om zijn vingertjes moet winden. Hij is bijna altijd vrolijk, beschikt over een ontwapenende impulsiviteit, maar kan soms ook erg van slag raken als hij, met zijn gevoelig afgestelde antennes, onzichtbare signalen van stemmingen en sfeer opvangt. Pepijn is de schakel die van ons samengestelde gezin een geheel heeft gemaakt.

Daan, mijn oudste, is een halfuurtje geleden op zijn longboard de tuin uit gerold onderweg naar de skatebaan waar zijn vrienden al op hem zaten te wachten. Toen ik hem nakeek, staand voor het huiskamer raam, gingen mijn gedachten vijf jaar terug in de tijd. Daan was zestien en erg onzeker. Hij had ook nog steeds moeite met de scheiding van mij en Robert, zijn vader en die van zijn drie jaar jongere broer Max. Inmiddels is hij een relaxte, nonchalante jongeman die soms wat peper in zijn kont kan gebruiken. Gevoelig is hij nog steeds en zijn neiging tot depressiviteit kan me soms wel zorgen baren, maar de periodes dat hij vrolijk en enthousiast in het leven staat duren gelukkig steeds langer.

Max is een branieschopper met een klein hartje en een zorgzame inborst, maar zijn explosieve kant baart me zorgen. Hij en Robert lijken niet alleen qua uiterlijk als twee druppels water op elkaar. Zijn agressie tegen mij was de belangrijkste reden dat ik niet meer met hem samen ben. Tot aan zijn puberteit was Max een heerlijk en gemakkelijk kind dat veel vrienden had en redelijk onbezorgd door het leven ging. Het verdriet dat hij soms had, verstopte hij achter een clownsmasker. Hij kwam vrij laat in de puberteit maar pubert er niet minder om. Het grote aantal vrienden is onveranderd gebleven en zij zijn voor hem erg belangrijk. Ik bungel ergens onder aan zijn ladder van prioriteiten. Nog steeds is hij moeilijk te doorgronden en hij laat niet snel het achterste van zijn tong zien. Het clownsmasker is in zijn puberteit steeds verder verdwenen en daarvoor in de plaats kwam vaak een kort lontje.

‘Kop thee Anna?’ Martijn kijkt om de hoek van de keuken. ‘Wat zit je te piekeren?’

‘Ik baal van het gedrag van Max.’

‘Ach, nog even volhouden meid. Hij wordt wel weer een leuke knul.’

‘Ja, maar wanneer? Nu heb ik het gevoel dat ik er alleen maar ben om tegenaan te schoppen.’

‘Dat ben je ook. Niet leuk maar wel normaal. Jij bent veilig voor hem, blijft van hem houden, hoe boos hij ook doet. En hij houdt van jou.’ Martijn zet twee mokken op tafel en komt naast me op de bank zitten. ‘Kom, niet zo verdrietig.’

‘Natuurlijk weet ik dat ook wel maar soms wordt het me gewoon even te veel.’

‘Als de maand langer is dan zijn zakgeld toelaat is hij weer vriendelijk tegen je hoor.’ Martijn heeft gelijk.

‘Gelukkig is dat twaalf keer per jaar,’ antwoord ik lachend. Net als ik de eerste slok van mijn thee neem verstomt boven de muziek. Enkele tellen later hoor ik geroffel op de trap. De kamerdeur gaat open.

‘Mam, kun je me even naar Kevin brengen?’ Vragend kijkt Max me aan. De boze woorden van eerder op de avond lijken vergeten.

‘Is je fiets kapot dan?’

‘Nee, maar het regent.’

Ik kijk naar buiten en ik zie dat er af en toe een verdwaalde druppel valt. ‘Maar toch niet zo hard?’

‘Nou, hard genoeg om een smerig plakhoofd te krijgen.’

Bijna schiet ik in de lach. Het haar van Max glimt van de halve pot gel die erin zit. ‘Oké. Ik breng je wel. Kom maar dan.’ Ik zet mijn thee op tafel en loop naar de gang. Als ik over mijn schouder naar Martijn kijk zie ik dat hij het niet eens is met mijn beslissing. Maar aan de knipoog die hij me geeft, merk ik dat hij weet dat ik het moeilijk vind om nee te zeggen als Max me wat vraagt. Ook weet ik, als ik hem wegbreng, waar hij uithangt en het geeft me de gelegenheid wat met hem te praten. In de besloten ruimte van de auto, als ik geen oogcontact met hem kan maken, praat hij makkelijker.

‘Komen er nog meer bij Kevin?’ Ik zet mijn richtingaanwijzer aan en draai de straat uit.

‘Thomas en Nick.’

‘En Koen. Komt die niet?’

‘Misschien later. Hij moet eerst sporten.’

‘Hoe gaat het eigenlijk met hem? Hij is al een poosje niet meer geweest.’

‘Hij heeft bijna examen. Dus druk, hè.’

‘Fijn dat hij weer lekker gaat.’ Koen heeft een warm plekje in mijn hart. Toen Daan, Max en ik negen jaar geleden het Brabantse land verzuilden voor de Betuwe om bij Martijn te komen wonen, zag Max er enorm tegen op om naar zijn nieuwe school te gaan. Op de eerste schooldag kwam ik hem ophalen. Enthousiast rende hij naar me toe, met Koen in zijn kielzog. ‘Mam, dit is Koen,’ riep hij al van ver. ‘Kan hij vanmiddag komen spelen?’ Vanaf dat moment waren ze vrienden. Toen Max en Koen pubers werden begonnen ze met drugs te experimenteren. Max kwam er snel achter dat dat niets voor hem was maar Koen zag ik langzaam slomer worden en hij ging er slechter uitzien. Gelukkig gaat het nu weer beter met hem en oogt hij fitter. ‘En meisjes? Komen die ook wel eens bij Kevin?’

‘Wat zouden die daar moeten doen? We gamen. Daar kun je geen meiden bij gebruiken.’

Langzaam rijd ik het plein voor de woning van Kevin op en zet de auto stil voor het scheve hek, dat als afscheiding dient. Er staan

al twee fietsen tegenaan. Ik neem aan dat ze van Thomas en Nick zijn, maar ik kan niet zien of ze binnen zitten, omdat de luxaflex voor het raam zoals gewoonlijk potdicht zit.

‘Hoe laat moet ik je ophalen?’

‘Ik sms wel, doe.’ En weg is hij.

Ik zwaai naar hem maar Max heeft geen oog meer voor mij. Tien minuten later giet ik mijn koud geworden thee door de gootsteen.

Charlotte, eerste kwartaal 2012

Charlotte ligt languit op de bank. Ze hoort haar moeder bezig in de keuken. Rowan en Frederique zijn na oud en nieuw bij opa en oma blijven logeren, en nu haar vader naar voetbaltraining is, is dit een zeldzaam moment waarop ze haar moeder voor zich alleen heeft. Teverden nestelt ze zich dieper in de kussens. Lui strekt ze haar arm uit en pakt het boek dat naast haar op de grond ligt.

‘Wat lig je hier lekker.’ Anjali streelt over de lange rode haren van haar dochter. ‘Zullen we zo *All you need is love* kijken? Of wil je blijven lezen?’

‘Nee hoor. Tv-kijken is ook leuk. Hebben we dan wat lekkers?’ Anjali knikt en loopt terug naar de keuken. Met een brede glimlach komt ze terug met een dienblad vol gesmeerde toastjes, een schaaltje chips, cola voor Charlotte, een fles wijn voor haarzelf en twee glazen.

‘Wat lach je?’ vraagt Charlotte.

‘Ik ben gewoon erg blij met je.’ Anjali ploft naast haar dochter op de bank en streelt het been van haar oudste. ‘Je bent een vrolijke spring-in-’t-veld, hebt veel vrienden en vriendinnen, en ik vind het fijn dat je het zo goed doet op het vwo.’ Anjali slaat een arm om haar heen terwijl ze samen kijken naar Robert ten Brink die verliefden bij elkaar brengt, gebroken harten probeert te lijmen en heimelijke liefdes openbaart.

‘Hoe ging dat eigenlijk tussen jou en papa? Waar hebben jullie elkaar ontmoet?’ Charlotte kijkt nieuwsgierig op naar haar moeder.

‘Ik werkte op kantoor en vanuit het raam keek ik uit op de straat. Elke morgen kwam daar een lange, knappe man voorbij. Je vader. Steeds als hij langsliep stak hij zijn hand op en zwaaide. Op een ochtend had ik het raam openstaan. Toen hij weer langs kwam lopen bleef hij staan en maakte een praatje met me. Omdat het de daaropvolgende weken warm bleef, stond mijn raam steeds open en zo voerden we elke ochtend een kort gesprek. Inmiddels was ik tot over mijn oren verliefd maar ik was te verlegen om dat te laten

merken. Op een dag kon ik mijn raam eigenlijk niet meer openzetten, maar ik besloot dat ik het liever koud had, dan het gesprekje in de ochtend te moeten missen. Die dag kwam je vader echter niet voorbij en hij bleef de hele week weg. Ik was diep teleurgesteld. Op een middag kwam er een bloemist naar het kantoor met een grote bos rode rozen. Ze waren voor “Het mooie meisje bij het raam.”

‘Wat romantisch!’ Charlotte gaat overeind zitten en kijkt haar moeder verwachtingsvol aan. In haar ogen ziet ze een dromerige blik, alsof haar moeder weer terug is op het kantoor van vroeger.

‘Op het kaartje dat erbij zat, stond dat je vader ander werk had maar me graag wilde blijven zien. Als ik dat ook wilde zou hij me die middag bij mijn kantoor komen halen. Natuurlijk wilde ik dat en stond ik om vijf uur vol spanning te wachten. Die avond zijn we samen gaan eten. En daarna is hij eigenlijk nooit meer uit mijn leven weggegaan.’

‘Zijn jullie toen snel gaan samenwonen?’

‘Nee. Dat vonden opa en oma niet goed.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat God dat zo wil. Samenwonen mist het verbond van levenslange trouw. Voor God is er maar één wettige samenlevingsvorm tussen een man en een vrouw, en dat is het huwelijk.’

‘Hoe zag jij dat mama? Was je het met opa en oma eens?’

‘Een liefdesrelatie is iets moois. Het is een gevoel tussen twee mensen die elkaar hebben gevonden, tussen al die mensen die op de wereld rondlopen. Dat is heel speciaal en daar moet je zuinig op zijn. Net zo zuinig als je op je lichaam bent. Je lijf is voor die ene man die je gevonden hebt en waar je de rest van je leven bij wilt blijven. Daarom vind ik het zo belangrijk Charlotte, dat seks voor in het huwelijk is. En niet vóór het huwelijk. Als je je lichaam bewaart voor de ware zal het een bijzondere, en fijne ervaring zijn.’

‘Maar op jouw trouwfoto’s mama, sta je toch echt met een dikke buik.’ Charlotte ziet een waas van verdriet over het gezicht van haar moeder trekken en meteen heeft ze spijt van haar woorden. ‘Laat maar mam, daar hoeft je geen antwoord op te geven.’

‘Jawel. Het is niet erg dat je dat vraagt.’ Anjali aait even over Charlottes wang. ‘Ik was zwanger van jou toen papa en ik trouwden. Jij bent maar een paar weken na onze trouwdag geboren. Hoe blij we ook waren dat jij in ons leven mocht komen, het moment

was verkeerd. Opa en oma waren heel erg teleurgesteld in mij. Ze hebben er veel verdriet van gehad dat hun dochter moest trouwen. Hoezeer ze er ook van overtuigd waren dat papa de enige ware voor mij was, en we ook samen getrouwd zouden zijn als jij niet op komst was geweest. De schaamte, ook ten opzichte van de familie en de buurt was enorm. Hoe groter mijn buik werd, hoe dieper oma haar hoofd boog als ze over straat ging. Ook onze trouwdag was geen groot feest. We hielden het klein en ik droeg een wijde jurk, waardoor zo min mogelijk van mijn zwangere buik zichtbaar was. Al had ik het liefst iedere dag gepronkt met het wonder dat in mij groeide. Er werd nooit gesproken over de gebeurtenis die een paar weken na onze trouwdag zou plaatsvinden. Mijn zwangerschap werd negen maanden doodgezwegen.' Er rollen tranen over de wangen van Anjali. 'Voor jou wil ik dat anders. Jouw trouwdag en jouw zwangerschap moeten een feest worden, gebeurtenissen waar je de rest van je leven met een gevoel van blijdschap en geluk op terug kunt kijken. Daarom, Charlotte, zorg dat je je lichaam pas geeft aan die ene speciale jongeman voor wie jij net zo bijzonder bent. Dat geschenk moet je jezelf geven.'

Charlotte krijgt een brok in haar keel. Ze voelt dat de liefde in de ogen van haar moeder alleen voor haar is. Ze slaat haar armen om haar heen en zo blijven ze dicht tegen elkaar aan zitten. Pas als ze de sleutel in het slot van de voordeur horen ten teken dat haar vader thuiskomt, laten ze elkaar los.